

WHAT IF IT'S US

BROADWAY

ทดลองอ่าน

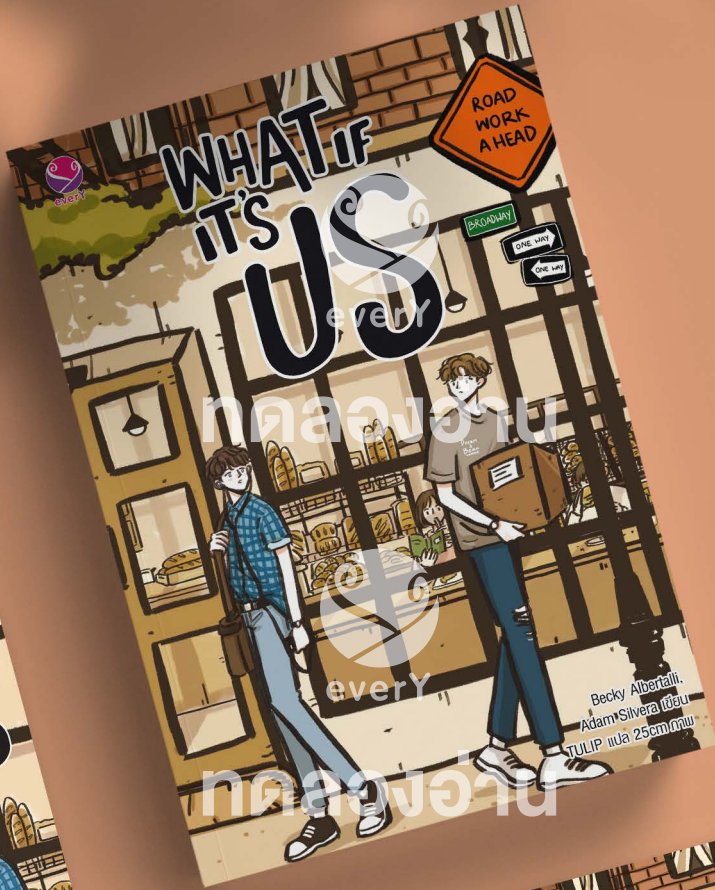
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Becky Albertalli,

Adam Silvera เขียน

TULIP หนา 25cm.ภาพ

ROAD
WORK
AHEAD

BROADWAY

ONE WAY

ONE WAY

Dream
Bean
coffee

What If It's Us

Becky Albertalli, Adam Silvera เขียน TULIP แปล

What If It's Us by Becky Albertalli and Adam Silvera

Thai edition published in 2019 by Jamsai Publishing Co.,Ltd.

Copyright © 2018 by Becky Albertalli and Adam Silvera

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2487-4

ภาพปก 25cm

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พินฟู

กระดาษถนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากคุณเชื่อในพรหมลิขิต จักรวาล หรือใดๆ ก็ตามที่ทำให้คนสองคนได้มาเจอกันแล้วละก็ เราเชื่อว่าคุณน่าจะชอบเรื่องนี้ไม่มากก็น้อย เพราะตัวเอกของเราทั้งสองคนนั้นมาจากต่างเมือง แต่กลับได้มาเจอกันที่นิวยอร์ก เมืองแห่งสีสันและความวุ่นวาย แต่เมื่อนิวยอร์กจะคนเยอะแค่ไหน จักรวาลก็พาเขาทั้งสองคนมาเจอกันจนได้ แม้จะในสถานการณ์ที่แปลกประหลาดไปนิดหน่อย แต่ก็ถือว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี และ 'อาร์เธอร์' ก็เชื่อแบบนั้น

นั่นจึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้อาร์เธอร์พยายามทุกวิถีทางเพื่อตามหาชายหนุ่มคนนั้นที่เขาเจอที่ทำการไปรษณีย์ เรามาลุ้นไปด้วยกันดีกว่าจะว่าจักรวาลจะเพียงแคพาพวกเขามาเจอกันแล้วจบไป หรือจักรวาลอยากจะให้พวกเขาได้สานความสัมพันธ์กันต่อ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

แต่บรูคส์ เซอร์แมน
ตัวแทนของจักรวาลที่พาเรามาเจอกัน
และแอนดรูว์ เอลิโอโพลด์ กับดอนน่า เบรย์
ผู้ที่ทำให้จักรวาลของเรากว้างใหญ่ขึ้น

PART ONE

ถ้าหาก

ตอนที่ 1

อาร์เธอร์
จันทร์ที่ 9 กรกฎาคม

ผมไม่ใช่คนนิวยอร์ก และผมอยากกลับบ้าน

พอคุณได้มาอยู่ที่นี้แล้ว คุณจะรู้สึกถูกมากมายหลายอย่างที่ไม่ใช่ใครพูดถึง อย่างเช่น คุณต้องไม่หยุดเดินบนทางเท้ากะทันหัน จ้องมองตึกสูงอย่างเพ้อฝัน หรือหยุดเพื่อชื่นชมงานกราฟิตี้ ไม่มีการกางแผนที่แผ่นใหญ่เบิ้ม ไม่มีกระเป๋าคาดเอวไม่สบตากับใคร ไม่มีการฮัมเพลงจากละครเวทีเรื่อง*เดียร์ฮิวอันแฮนเซน** ในที่สาธารณะ ยิ่งถ่ายเซลฟี่ตามมุมถนนนี่ไม่ได้เลย ต่อให้ตรงนั้นมีฉากหลังเป็นซุ้มขายฮอตดอกหรือแท็กซี่สีเหลืองเรียงกันเป็นทางแบบที่คุณมักจะคิดว่านิวยอร์กเป็นแบบนั้นก็เถอะ สิ่งที่คุณทำได้ก็คือชื่นชมสภาพพวกนั้นเฉยๆ แต่ต้องดูแต่ด้วยนะ ถ้าเอาตามที่ผมเข้าใจ นี่แหละความนิวยอร์ก ต้องเท่ไว้ก่อน แต่ผมไม่เท่เลย

ดูอย่างเข้านี้สิ ผมพลาดเงยหน้าขึ้นมองฟ้า แค่อัฒตยาตัวเอง แต่ผมละสายตาไม่ได้ พอมองจากมุมนี้แล้วโลกเหมือนจะโน้มเอียงเข้ามา ทั้งตึกสูงตระหง่านน่าเวียนหัว ทั้งพระอาทิตย์สว่างจ้าอย่างกับลูกบอลไฟ

สวยจริงๆ ผมยกนิ้วให้นิวยอร์กตรงนี้เลย เป็นเมืองที่ทั้งสวยทั้งเหมือนภาพฝัน ต่างจากจอร์เจียลิบลิบ ผมเอียงมือถือถ่ายรูปไม่ใช่รูปแบบที่จะเอาไปโพสต์ในไอจีสตอรี่ ไม่ใส่ฟิลเตอร์ไม่ได้ใช้เวลาอะไรมากมาย

แค่รูปเล็กๆ ที่ถ่ายแบบเร็วๆ รูปเดียว

* Dear Evan Hansen คือละครบรอดเวย์โดกนาฏกรรมเกี่ยวกับเรื่องราวของเด็กหนุ่มชื่ออีวาน แฮนเซนที่มีปัญหาเรื่องการเข้าสังคม

คนเดินเท้าคนหนึ่งโหมโใส่ผมทันที *เซียเอีย ไว๊วะ หลบ!* *นักท่องเที่ยวย*
เฮงซวย เอาจริงๆ เลยนะ ผมถ่ายรูปแค่สองวิ แต่ตอนนี้ผมกลายเป็นตัวเกะกะ
ไปละ ผมต้องรับผิดชอบต่อความล่าช้าของรถไฟใต้ดินทุกขบวนและการ
ปิดถนนทุกสาย อย่างกับปรากฏการณ์ด้านทานกระแสมออย่างนั้นแหละ

นักท่องเที่ยวยเฮงซวย

ผมไม่ใช่นักท่องเที่ยวด้วยซ้ำ จะบอกว่าผมอยู่ที่นี้ก็ได้มั้ง อย่างน้อยก็แค่
ช่วงฤดูร้อน ตอนนั้นผมก็ไม่ได้กำลังเดินทอดน่องชมวิวยุโรปสบายใจในตอนเที่ยง
วันจันทร์อยู่สักหน่อย ผมกำลังทำงาน คือผมออกมาซื้อออกาแฟสตาร์บัคส์ แต่ก็
นับว่าเป็นงานอยู่นะ

ผมอาจจะเลือกเดินอ้อมไกลหน่อย คืออยากอยู่ห่างๆ จากออฟฟิศ
ของแม่เพิ่มสักสองสามนาทีก ปกติแล้วการเป็นเด็กฝึกงานมันไม่ได้แยเท่าไร
หรอก แค่น่าเบื่อ แต่วันนี้คือห่วยโคตร คุณพ่อก็คงออกไปช้อปปิ้ง มันเป็นวันที่
กระดาษในเครื่องพิมพ์หมด ในห้องอุปกรณ์ก็ไม่มีเหลือ คุณเลยจะไปขโมย
กระดาษจากเครื่องถ่ายเอกสาร แต่ดันเปิดถาดไม่ออก พอไปกดปุ่มอะไรผิด
เข้า เครื่องก็ส่งเสียงบี๊บๆ ขึ้นมา แล้วคุณก็ได้แต่ยืนอยู่ตรงนั้น ในหัวคิดว่าใคร
กันนะที่คิดค้นเครื่องถ่ายเอกสารมาให้เสียงต่อการโดนเตะกัน คุณเหวอ หรือ
เด็กชาวยิวสูงห้าฟุตหกนิ้วที่เป็นโรคสมาธิสั้นพร้อมความเก๋ยวกราดระดับ
ทอร์นาโด ในวันแบบนี้อะนะ ไข่เลย

สิ่งที่ผมอยากทำตอนนี้คือระบายให้อีธานกับเจสซี่ฟัง เพียงแต่ผมยัง
คิดไม่ออกว่าจะพิมพ์ไปเดินไปได้ยังไง

ผมเดินหลบออกจากทางเท้าใกล้ๆ ทางเข้าที่ทำการไปรษณีย์และ...
ว้าว ที่ทำการไปรษณีย์ของเมืองมิลตัน รัฐจอร์เจียไม่ใช่แบบนี้ ที่นี้สร้างด้วย
หินสีขาว ด้านนอกประกอบด้วยเสาหลายต้น และตกแต่งด้วยทองเหลือง ดู
มีระดับจนน่าปวดใจ เล่นเอาผมรู้สึกเหมือนแต่งตัวไม่สุภาพไปเลย และคือผม
ใส่เนกไทอยู่ด้วยนะ

ผมส่งรูปถนนอบแสงอาทิตย์ให้อีธานกับเจสซี่ **งานวันนี้เหนื่อยน้อย!**
เจสซี่ตอบกลับทันที **เกลียดนายอะ แต่ก็อยากเป็นนายด้วย**

คืออย่างนี้ เจสซีกับอีธานเป็นเพื่อนซี้ของผมมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว และผมก็เป็นอาร์เธอร์ตัวจริงกับพวกเขาตลอด เป็นอาร์เธอร์ที่ทั้งซี้เหงาและเลอะเทอะ แตกต่างจากอาร์เธอร์ที่แสนเจ๋งร้านอินสตาแกรมเป็นคนละคน แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง ผมอยากให้พวกเขาเข้าใจว่าชีวิตในนิวยอร์กของผมนะเจ๋งสุดๆ ผมแค่รู้สึกว่ามันควรเป็นแบบนั้นอะ ผมเลยส่งข้อความหาพวกเขาในร่างของอาร์เธอร์ที่แสนเจ๋งร้านอินสตาแกรมมาเป็นอาทิตย์แล้ว ถึงผมจะไม่แน่ใจว่ามันเนียนรึเปล่านั้นก็เถอะ

แล้วก็คิดถึงนะ เจสซีพิมพ์มาพร้อมกับส่งอีโมจิซู้ๆ มาเป็นแถบ เธอเหมือนเป็นคุณยายของผมในร่างของเด็กอายุสิบหก เธอคงจะส่งรอยลิปสติกมาติดแก้มผมไปแล้วถ้าเธอทำได้ ที่แปลกเลยก็คือเราสองคนไม่เคยมีความสัมพันธ์แบบเพื่อนสุดเลิฟตัวติดกันเป็นตั้งเมื่อก่อนจนกระทั่งคืนงานปาร์ตี้คืนที่ผมบอกเจสซีกับอีธานว่าผมเป็นเกย์

คิดถึงเหมือนกัน ผมยอมรับ

กลับบ้านเถอะ อาร์เธอร์

อีกสี่อาทิตย์นะ ผมเปล่านั้นนะเนี่ย

แล้วอีธานก็มาร่วมวงด้วยโดยการส่งอีโมจิที่โคตรจะกำกวม เป็นอีโมจิหน้าบึ้ง คือ ถ้ามจริง หน้าบึ้งเนี่ยนะ ถ้าเจสซีเวอร์ชั่นหลังงานปาร์ตี้แฮตอย่างกับคุณยาย อีธานเวอร์ชั่นหลังงานปาร์ตี้ก็แฮตอย่างกับนักเล่นละครใบ้ในแซตกลุ่มนะไม่เท่าไรหรอก แต่แฮตแยกนะเธอ เอาเป็นว่าข้อความที่เขามักจะกระหน่ำส่งมาหาผมเจียบเป็นเป่าซากทันทีหลังจากผมสารภาพว่าเป็นเกย์ได้ประมาณห้าวิ เอาแบบไม่โกหกเลยนะ ผมรู้สึกโคตรแยเลย ไม่วันใดก็วันหนึ่งนี่แหละ ผมจะเอาเรื่องเขา เร็วๆ นี่เลยด้วย อาจจะเป็นวันนี้เลยก็ได้ หรือไม่กี่...

ประตูที่ทำการไปรษณีย์เปิดออก ผมไม่ได้ล้อเล่นนะ แต่ฝาแฝดชายหน้าเหมือนกันปะในชุดรอมเปอร์* ลายคู่กันเดินออกมา พวกเขาไว้หนวดทรงตะขอ อีธานต้องชอบแน่ๆ คิดแล้วก็ไม่โห ผมเป็นแบบนี้กับอีธานมาตลอด

*Romper ชุดสวมทั้งตัวหรือชุดที่เป็นเสื้อกับกางเกงเย็บติดกัน คล้าย jumpsuit แต่จะเป็นเสื้อแขนสั้นกับกางเกงขาสั้น

เมื่อนาทีที่แล้ว ผมยังอยากจะตัดเพื่อนกับเขากับไอ้โม่จิกำกรมอ่อนตินั้น
อยู่เลย แต่ตอนนี้ผมกลับอยากได้ยินเขาหัวเราะซะงั้น เป็นเสียงหัวเราะ
ความดังระดับหนึ่งร้อยแปดสิบเดซิเบลในหกสิบวินาทีแบบขาดใจไปเลยด้วย
สองฝ่าแปดเดินลอยชายผ่านผมไป แล้วผมก็ได้เห็นว่าพวกเขามัดजूด้วย
ก็ต้องมัดแหละ มหานครนิวยอร์กนี่คือดาวอีกดวงหนึ่งซัวร์ เชื่อกผม เพราะไม่มีใคร
กะพริบตาเลยด้วยซ้ำ

เว้นก็แต่

มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังเดินยกกล่องลงไปที่ทางเข้า เขาถึงกับหยุดชะงัก
ตอนที่คู่แฝดเดินผ่านไป ดูเขวอจนผมหลุดหัวเราะออกมา

เขาหันมาสบตาผม

ก่อนจะยิ้ม

แล้วก็...ฉิบหายละ

ตามนั้นเลย อภิมหาโคตรระฉิบหายวายปวง โคตรน่ารัก น่าจะเป็นเพราะ
ทรงผมหรือรอยกระหรือแก้มอมชมพูของเขานี้แหละ และนี่คือคำพูดที่ออก
จากปากของคนที่ไม่เคยสังเกตแก้มคนอื่นมาก่อนในชีวิตอย่างผมเลยนะ แต่
แก้มเขานี้ควรค่าแก่การสังเกตจริงๆ ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเขาควรค่าแก่การ
สังเกต ทั้งผมสีน้ำตาลอ่อนยุ่งเหยิงสุดเพอร์เฟกต์ กางเกงยีนพอดีสีตัว รองเท้า
เก่าๆ เสื้อสีเทาที่สกปรนคำว่า *ดริมแอนด์บีนคือฟฟี่* ที่มองแทบไม่เห็นเห็นออกช่อง
ที่เขาถืออยู่ เขาสูงกว่าผม แต่ก็นะ ผู้ชายส่วนใหญ่มองสูงกว่าผมกันทั้งนั้น

เขายังมองผมอยู่

ยี่สิบแปดไมล์กริฟฟินดอร์ เพราะผมส่งยิ้มให้เขาจนได้ "นายคิดว่าสองคนนั้น
เขาจอดจักรยานคู่ไว้ที่ร้านแว็กซ์หนวดรีเปลา"

เสียงหัวเราะอึ้งๆ ของเขาน่ารักมาก เล่นเอาหัวผมเบาโหวงเลย "ต้องเป็น
ร้านแว็กซ์หนวดบวกลดลอรีงานศิลป์บวกรองเบียร์เล็กๆ แน่" เขาตอบ

เรายิ้มให้กันโดยไม่พูดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง

"เออ นายจะเข้าไปข้างในรีเปลา" เขาถามขึ้นมาจนได้

ผมชำเลื่องไปที่ประตู "เข้าสิ"

แล้วผมก็เดินตามเขาเข้าไปในที่ทำการไปรษณีย์ ไม่ทันได้คิดอะไรเลยด้วยซ้ำ แต่ถ้านี่คือการตัดสินใจ ร่างกายของผมก็ตัดสินใจไปแล้วเรียบร้อย มีอะไรบางอย่างในตัวเขาที่ทำให้ผมรู้สึกกระวนกระวายในอก เหมือนผมต้องรู้จักเขาให้ได้ แบบเลี้ยงไม่ได้เลยจริงๆ

เอาละ ผมกำลังจะพูดอะไรบางอย่างที่คงทำให้คุณรู้สึกแหยงๆ คุณอาจจะรู้สึกแหยงๆ ไปแล้วด้วยมั้ง แต่เอาเถอะ ฟังผมหน่อยแล้วกัน

ผมเชื่อในรักแรกพบ โชคชะตา จักรวาล เชื่อมหมดเลย แต่ไม่ใช่แบบที่คุณคิดนะ ไม่ใช่แบบ จิตวิญญาณของเราถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนและเธอคืออีกครั้งชีวิตของฉันจากนี้และตลอดไป อะไรอย่างนั้น ผมแค่คิดว่าคุณถูกกำหนดมาให้พบเจอใครบางคน ผมเชื่อว่าจักรวาลผลักพวกเขามาหาคุณ

แม้มันจะเป็นช่วงบ่ายวันจันทร์เดือนกรกฎาคม หรือแม้แต่ในที่ทำการไปรษณีย์ก็ตาม

แต่ว่ากันตามจริง ที่นี้ไม่ใช่ที่ทำการไปรษณีย์ทั่วไป มันกว้างพอจะใช้เป็นโถงเดินมาได้เลย พื้นประกายวาววับ ตู้ไปรษณีย์เรียงเป็นแถว แถงมีประติมากรรมของแท่นเหมือนในพิพิธภัณฑ์ นุ่มมือถึกล่องเดินไปที่เคาน์เตอร์เล็กๆ ใกล้ประตูทางเข้า เขาวางกล่องไว้ข้างตัวแล้วเริ่มเขียนรายละเอียดการจัดส่ง

ผมเลยหยิบซองจดหมายจากชั้นแถวๆ นั้นแล้วเดินไปที่เคาน์เตอร์เดียวกัน ดูเป็นธรรมชาติสุดๆ ไม่เห็นต้องทำให้มันดูเป็นเรื่องแปลกอะไร ผมแค่ต้องหาคำพูดเหมาะๆ ให้เราคุยกันได้เรื่อยๆ เอาจริงเลยนะ ปกติแล้วผมคุยกับคนแปลกหน้าเก่งมาก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความจอร์เจียหรือความอาร์เธอร์ แต่ถ้าผมเจอคนแก่นี่ร้านขายของชำ ผมจะเข้าไปช่วยเช็กราคาน้ำลูกพรุนให้เลย แล้วถ้าผมเจอคนท้องบนเครื่องบิน เธอจะตั้งชื่อลูกของเธอตามผมทันทีที่เครื่องบินลงจอด มันเป็นเรื่องอะไรที่จะเกิดขึ้นกับผมเข้าสักวัน

หรือไม่ก็เคยเป็นแบบนั้น จนกระทั่งวันนี้ ผมว่าผมเปล่งเสียงออกมาไม่ได้เลยด้วยซ้ำ เหมือนลำคอผมมันขาดตัวไปแล้ว แต่ผมต้องดึงความเป็นขาวนิวยอร์กที่ไหลเวียนอยู่ข้างในออกมา ต้องเท่และไม่แยแส ผมยิ้มให้เขา

แบบไม่ค่อยเต็มทีเท่าไรหรอก ก่อนจะสูญหายใจลึก "ของนายใหญ่จัง"

อ้าว...เวอร์

แล้วคำพูดก็ไหลออกจากปากผม "ฉันไม่ได้หมายถึงของแบบนี้นะนะ คือกล่องของนาย ใหญ่ดี" ผมกางมือออกจากกันให้เขาดู เพราะนี่แหละคือวิธีพิสูจน์ว่าสิ่งที่ผมพูดไปไม่ได้แฝงความนัยอะไรเลย แหงล่ะ ทำมือเหมือนวัดขนาดน้องชายแบบนี้เนี่ย

หนุ่มถือกล่องขมวดคิ้ว

"โทษที ฉันไม่...สาบานเลย ปกติฉันไม่ออกความเห็นเรื่องขนาดกล่องของคนอื่นหรอก"

เขาสบตาผมแล้วยิ้มน้อยๆ "เนกไทสวยดี" เขาพูด

ผมก้มมองเนกไทตัวเองแล้วหน้าแดง แต่คือวันนี้ผมไม่ได้ใส่เนกไทธรรมดาไป ไม่เลย ผมเลือกใส่เนกไทจากคอลเล็กชั่นของพ่อ สีกรมท่าสกรีนลายฮอตดอกจีวเป็นร้อยๆ อัน

"อย่างน้อยก็ไม่ใช่ชุดรอมเปอร์ละเนอะ" ผมพูด

"ก็จริง" เขายิ้มอีกแล้ว ผมเลยไปสังเกตริมฝีปากเขาเข้าจนได้ ริมฝีปากของเขาได้รูปเหมือนริมฝีปากของเอ็มมา วัดสันเป๊ะ ริมฝีปากของเอ็มมา วัดสันตรงนี้ บนหน้าเขาเลย

"นายไม่ใช่คนที่นี่สินะ" หนุ่มถือกล่องพูด

ผมเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างตกใจ "รู้ได้ไงนะ"

"ก็นายยังคุยกับฉันอยู่" แก้มเขาแดงขึ้นมา "ไม่ใช่อย่างนั้นนะ คือปกตินักท่องเที่ยวจะชอบชวนคุยก่อน"

"อ้อ"

"แต่ฉันก็ไม่ได้อะไรนะ" เขาพูด

"ฉันไม่ใช่นักท่องเที่ยวหรอก"

"ไม่ใช่เหรอ"

"คือจ้ะ ในทางเทคนิคแล้ว ฉันไม่ได้เป็นคนที่นี่หรอก แต่ตอนนี้ฉันอยู่ที่นี่แค่ช่วงฤดูร้อนนะ ฉันมาจากมิลตัน รัฐจอร์เจีย"

"มิลตัน รัฐจอร์เจีย" เขายิ้ม

ผมรู้สึกกระวนกระวายแบบบอกไม่ถูกเลย เหมือนแขนขาผมมันแปลกๆ และอ่อนแรง หัวก็เหมือนมีปฏิกิริยาอยู่ข้างใน ตอนนี้น้ำผมคงแดงแจ๋แล้ว แต่ผมก็ไม่สนละ ผมแค่ต้องคุยต่อไปเรื่อยๆ "ใช่มียะ มิลตัน ชื่ออย่างกับ ลุงทวดชาวยิว"

"ฉันไม่..."

"ฉันมีลุงทวดชาวยิวชื่อมิลตันจริงๆ ด้วยนะ ลุงทวดเป็นเจ้าของ อพาร์ทเมนต์ที่เราอยู่ตอนนี้"

"เรานี่ใครหรือ"

"นายหมายถึง ฉันอยู่กับใครที่อพาร์ทเมนต์ของลุงทวดมิลตันนะหรือ"

เขาพยักหน้า แล้วผมก็มองเขา แบบ เขาคิดว่าผมจะอยู่กับใครได้ล่ะ แพนหรือ แพนหนุ่มสุดฮอตวัยยี่สิบแปดปีที่เจาะหูใหญ่มาก อาจจะเจาะลิ้น และสลักชื่อของผมไว้บนอกข้างหนึ่งด้วย หรือไม่ก็ทั้งสองข้างเลย

"อยู่กับพ่อแม่ฉันเอง" ผมรีบพูด "แม่ฉันเป็นทนาย บริษัทของแม่มีสำนักงานอยู่ที่นี้ แม่เลยขึ้นมาเมื่อปลายเมษาเพื่อจัดการคดีที่ดูแลอยู่ ฉันก็อยากจะขึ้นมาตั้งแต่ตอนนั้นแหละนะ แต่แม่ก็แบบ พยายามได้ดีนี่ อาร์เธอร์ ลูก็ยังต้องเรียนอีกตั้งเดือน แต่สุดท้ายแบบนั้นก็ดีที่สุดแล้ว เพราะฉันวาดภาพ นิวออร์กไว้ในหัวแบบหนึ่ง แต่ที่จริงแล้วมันกลับเป็นอีกอย่าง ตอนนี้นั้นเลย ตัดแห้งก็อยู่ที่นี้ แล้วฉันก็คิดถึงเพื่อน คิดถึงรถ คิดถึงร้านวาฟเฟิลแฮร์สต์ด้วย"

"เรียงตามนั้นเลยหรือ"

"น่าจะคิดถึงรถที่สุดนะ" ผมยิ้มกว้าง "เราฝากรถไว้ที่บ้านย่าฉันที่นิวเฮเวน บ้านย่าอยู่ข้างๆ มหา'ลัยเยลเลย มหา'ลัยที่ฉันหวัง หวังมากว่าจะเป็นที่เรียน ในอนาคต เอาใจช่วยฉันด้วยนะ" มันเหมือนกับผมหยุดพูดไม่ได้ "ฉันว่านายคง ไม่ได้อยากฟังเรื่องราวในชีวิตของฉันหรอก"

"ฟังได้นะ" หนุ่มถือกล่องเจียบไปแป๊บหนึ่ง เขาขยับกล่องให้สมดุล กับสะโพก "ไปต่อแถวกันมั๊ย"

ผมพยักหน้าแล้วเดินตามหลังเขาไป เขาเบี่ยงตัวมายืนข้างๆ เพื่อจะได้

หันหน้ามาหาผม แต่มีกล่องคั่นระหว่างเรา เขายังไม่ได้แกะป้ายที่อยู่จัดส่งลงบนกล่อง ผมพยายามแอบมองที่อยู่ แต่เขาลายมืออย่างกับไก่เขี่ย แถมผมยังอ่านตัวหนังสือกลับหัวไม่ออกอีก

เขาจับได้ว่าผมแอบมอง "นายชอบสอดรู้สอดเห็นหรืออะไรเนี่ย" เขาหรีต้ามองผม

"ไอ้" ผมกลืนน้ำลาย "คงงั้นมั้ง อืม"

เขายิ้มกับคำตอบของผม "ไม่มีอะไรน่าสนใจหรอก แค่พวกของเหลือหลังจากเลิกกันนะ"

"ของเหลือหรือ"

"หนังสือ ของขวัญ ไม้กายสิทธิ์จากแฮร์รี่ พอตเตอร์ ของทุกอย่างที่ฉันไม่อยากเห็นอีก"

"นายไม่อยากเห็นไม้กายสิทธิ์จากแฮร์รี่ พอตเตอร์อีกหรือ"

"ฉันไม่อยากเห็นอะไรก็ตามที่หมอนั่นให้มา"

หมอนั่น

แสดงว่าหนุ่มถือกล่องคบผู้ชาย

โอเค ว้าว เรื่องแบบนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นกับผมแน่ๆ ไม่มีทาง แต่จ้กรวาลอาจจะมื่อทธิพลต่างไปในนิวยอร์กก็ได้

หนุ่มถือกล่องคบผู้ชาย

ผม-เป็น-ผู้ชาย

"เจ๋งไปเลย" ผมพูดแบบซิดสุด แต่เขากลับมองมาแปลกๆ ผมจึงรีบยกมือขึ้นปิดปากทันที "ไม่เจ๋งสิ ให้ตาย ไม่เลย เลิกกันนี่ไม่เจ๋งเลย ฉันแค่...เสียใจด้วยสำหรับการสูญเสียนะ"

"เขายังไม่ตาย"

"อ่า ใช่ ใช่สิ ฉันจะ..." ผมผ่อนลมหายใจ ก่อนวางมือลงบนเสากันควิแป็บหนึ่ง

หนุ่มถือกล่องยิ้มแข็งๆ "อ่า นายเป็นพวกที่ชอบทำตัวแปลกๆ เวลาเจอเกย์สินะ"

"อะไรนะ" ผมร้องเสียงหลง "ไม่ใช่นะ เปล่าเลย"

"อืม" เขากลอกตาแล้วมองข้ามไหล่ผมไป

"ฉันไม่ใช่คนแบบนั้นนะ" ผมรีบพูด "ฟังนะ ฉันเป็นเกย์"

แล้วโลกทั้งใบก็หยุดหมุน ลึนผมหนาและหนักขึ้นทันที

ผมว่าผมไม่ได้พูดคำนั้นออกมาดังๆ ปอຍๆ หรอก *ฉันเป็นเกย์* พ่อแม่ผมรู้จักฉันกับเจสซี่รู้ แล้วผมก็บอกเพื่อนร่วมงานที่บริษัทของแม่ไปบ้าง แต่ผมไม่ใช่คนประเภทที่จะป่าวประกาศเรื่องนี้ในที่ทำการไปรษณีย์

แต่ก็อย่างที่เห็น เหมือนผมจะกลายเป็นคนประเภทนั้นไปแล้ว

"อ้อ จริงเหรอ" หนูมือก่อกล่อถาม

"จริงๆ" เสียงผมเบาหวิว แปลกแะ...ตอนนี้ผมอยากพิสูจน์ให้เขาเห็น ผมอยากจะมีบัตรแสดงตนว่าเป็นเกย์มาโชว์หราชอาณาจักรเหมือนตราตำรวจ หรือจะให้ผมสาธิตด้วยวิธีอื่นก็ได้ ให้ตาย จะสาธิตให้ดูอย่างเต็มใจเลย

หนูมือก่อกล่อขี้ม ไหล่ผู่อนคลายขึ้น "เง้"

แม่งเฮ้ย มันกำลังเกิดขึ้นจริงๆ หายใจไม่ทันแล้ว เหมือนจ๊กวาลตั้งใจให้ช่วงเวลาี้เกิดขึ้นเลย

เสียงเสียงหนึ่งดังมาจากหลังเคาน์เตอร์ "เข้าแถวอยู่รีเปล่า" ผมเงยหน้าขึ้น เห็นผู้หญิงที่เจาะริมฝีปากมองแรงใส่ พนักงานคนนี้ไม่สนหน้าสนหะอะไรทั้งนั้น "ไย่ หน้าตกระ มาเร็ว"

หนูมือก่อกล่อขำเล็งมาทางผมอย่างลั้งเลก่อนจะก้าวไปหน้าเคาน์เตอร์ ตอนนี้คนต่อแถวหลังเรายาวพืด และบอกเลยว่าผมไม่ได้ *แอบฟัง* หนูมือก่อกล่อนะ คือก็ไม่เชิง เหมือนหูของผมถูกเสียงเขาดึงดูดมากกว่า เขายืนกอดอก ไหล่ตั้ง

"ยี่สิบหกเหรียญห้าสิบสำหรับส่ง EMS" สาวเจาะปากพูดขึ้น

"ยี่สิบหกเหรียญห้าสิบหรือ" ก็คือยี่สิบหกเหรียญห้าสิ่ม

"ไม่ใช่ ราคายี่สิบหกเหรียญห้าสิบ"

หนูมือก่อกล่อส่ายหน้า "แพงไปนะ"

"ราคาเท่านี้แหละ จะเอาไม่เอา"

หนุ่มถือกล่องยื่นอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะยกกล่องกลับมาถอดไว้
แนบอก "โทษที"

"คนต่อไป" สาวเงาะปากพูดแล้วกวักมือเรียกให้ผมเดินขึ้นมา แต่ผม
เบี่ยงตัวออกจากแถว

หนุ่มถือกล่องกะพริบตา "ส่งพัสดุแค่กล่องเดียวมันจะยี่สิบหกเหรียญ
ได้ยังไง"

"ไม่รู้สิ ไม่เข้าท่าเลย"

"สงสัยจักรวาลกำลังบอกให้ฉันเก็บกล่องนี้ไว้"

จักรวาล

พระเจ้าช่วยกลัวทอด

เขาเป็นคนมีความเชื่อ เขาเชื่อในจักรวาล ผมไม่ได้อยากจะด่วนสรุป
เอาคือๆ หรืออะไรทั้งนั้น แต่การที่หนุ่มถือกล่องเชื่อในจักรวาลต้องเป็น
สัญญาณจากจักรวาลแน่นอน

"โอเค" ใจผมเต้นรัว "แต่ถ้าความจริงแล้ว จักรวาลกำลังบอกให้นาย
ทิ้งของพวกนี้ไปล่ะ"

"จักรวาลไม่ทำอะไรแบบนี้หรอก"

"หา? จริงหรือ"

"ลองคิดดูสิ การเอากล่องไปให้พันๆ คือแผนเอไอซ์มัยละ จักรวาลจะ
ไม่ขัดขวางแผนเอไอซ์ให้ฉันไปใช้แผนเอไอซ์เวอร์ชันหนึ่งหรือสอง ตอนนี้มันชัดแล้ว
ว่าจักรวาลอยากให้ฉันใช้แผนบี"

"และแผนบีคือ..."

"ยอมรับชะว่าจักรวาลคือไอ้ระยำ..."

"จักรวาลไม่ใช่ไอ้ระยำสักหน่อย!"

"ไซสิ เชื้อฉัน"

"นายจะไปรู้ได้ยังไง"

"ฉันรู้ว่าจักรวาลมีแผนสันตินอะไรบางอย่างกับไอ้กล่องนี้"

"ก็นั่นแหละ!" ผมจ้องเขาเขม็ง "นายไม่รู้จริงๆ สักหน่อย นายไม่รู้ว่า"

จักรวาลจะเอาอย่างไรกับเรื่องนี้กันแน่ บางทีเหตุผลที่นายอยู่ตรงนี้อาจเป็นเพราะจักรวาลอยากให้นายมาเจอฉันก็ได้ เพื่อให้ฉันบอกนายว่าให้ทิ้งกล่องนี้ไปซะ"

เขายิ้ม "นายคิดว่าจักรวาลอยากให้เราเจอกันหรือ"

"อะไรนะ เปล่า! คือ ฉันไม่รู้ นั่นแหละประเด็น เราไม่มีทางรู้หรอก"

"งั้นเดี๋ยวเราคงได้รู้ว่าผลจะออกมาเป็นยังไง" เขามองกระดาษซึ่งมีที่อยู่ของผู้รับอยู่พักหนึ่งก่อนจะฉีกมันออกเป็นสองส่วน ขยำมันแล้วโยนใส่ถังขยะอย่างน้อยก็ถึงไปถึงถังขยะละนะ แต่มันดันตกลงบนพื้นซะงั้น "ยังไงก็เถอะ" เขาพูดขึ้น "เอ่อ นายจะ..."

"ขอโทษนะครับ" เสียงผู้ชายดังก้องออกมาจากอินเตอร์คอม "ขอรบกวนเวลาหน่อยนะครับ"

ผมเบนสายตาไปทางหนุ่มถือกล่อง "นี่มัน..."

อยู่ดีๆ เสียงแหลมปริ๊ดก็ดังออกมา ตามด้วยเสียงเพลงที่บรรเลงโดยเปียโน แล้ววงโยธวาทิตแบบตัวเป็นๆ ก็ยกขบวนเข้ามา

วงโยธวาทิต

ผู้คนแห่เข้ามาในที่ทำการไปรษณีย์ แบกกกล่องอันเบ้อเริ่มเต็ม ถือพลูตแดร์ใหญ่ พวกัันบรรเลงเพลง*แมรี่วู*ของบรูโน มาร์สแบบเพี้ยนๆ แล้วคราวนี้คนเป็นสิบๆ ทั้งคนแก่ ทั้งคนที่ผมคิดว่าจะมาต่อแถวซื้อแสดงสมบัติก็เริ่มต้นกันเป็นท่า ทั้งเตะสูง เด้งเป้า สายแขน พุดง่ายๆ คือคนที่ไม่ได้เดินก็คือคนที่กำลังถ่ายวิดีโออยู่ แต่ผมตะลึงเกินกว่าจะหยิบมือถือขึ้นมาด้วยซ้ำ คือผมก็ไม่ได้อยากจะทำอะไรไปเองหรอกนะ แต่ว่า ผมได้เจอหนุ่มน่ารัก แล้วหัววิต่อมา ผมก็ยืนอยู่ท่ามกลางแฟลชม็อบขอแต่งงาน จักรวาลจะส่งข้อความอะไรที่ชัดเจนได้มากกว่านี้อีกมั๊ย

ฝูงชนเปิดทางให้ชายหนุ่มที่ร่างเต็มไปด้วยรอยสักไถสเก็ตบอร์ดเข้ามา แล้วไปหยุดที่หน้าเคาน์เตอร์บริการ เขาหยิบกล่องใส่แหวนขึ้นมา แต่แทนที่จะคุกเข่า เขากลับวางข้อศอกลงบนเคาน์เตอร์แล้วยิ้มแฉ่งให้สาวเจาะปาก "เคลซี่ ยอดเลิฟ แต่งงานกันนะ"

มาศคาร่าสีดำไหลลงมาจากจนถึงห่วงบนริมฝีปากของเคลซี่ "โอเค!" เธอ

คว่าหน้าเขามาจูบทั้งน้ำตา แล้วทุกคนก็ร้องเชียร์

ในอกผมมันเต็มตื่นไปหมด นี่แหละความรู้สึกแบบมหานครนิวยอร์กที่เขาพูดกันในละครเพลง เป็นความบันเทิงแบบภาพสี จอกว้าง ระดับเสียงคมชัด ผมใช้เวลาช่วงฤดูร้อนที่นี้ไปกับการเดินเตร่ไปเรื่อยและคิดถึงจอร์เจียไปวันๆ แต่ตอนนี้เหมือนมีคนมากดสวิตซ์ไฟในตัวผมเข้าให้แล้ว

ผมสงสัยว่าหนุ่มถือกล่องจะรู้สึกแบบเดียวกันมั๊ย ผมเลยหันไปหาเขาพร้อมรอยยิ้ม มือแนบที่หัวใจ...

แต่เขาหายไปแล้ว

เมื่อผมตกลงข้างลำต้วอย่างอ่อนแรง เขาไม่อยู่ที่นี้แล้ว กล่องของเขาก็ด้วย ผมเพิ่งมองไปรอบๆ กวาดตาดูหน้าทุกคนในที่ทำการไปรษณีย์ เขาอาจจะถูกแฟลชมีอบเบียดไปที่อื่น หรืออาจจะเป็นหนึ่งในแฟลชมีอบก็ได้ เขาอาจจะมันด่แรงตัวนที่ตัวนมากจนเขาไม่ขอเบอร์ผมไว้ เขาไม่บอกลาผมเลยด้วยซ้ำ

ไม่ยากเชื่อเลยว่าเขาจะไม่บอกลาผม

ผมคิดว่า ไม้รู้สึก มันฟังดูโง่งง นะ แต่ผมคิดว่าเราสองคนมีโมเมนต์กัน คือจักรวาลหุบเขาขึ้นมาแล้วพามาส่งหากันถึงที่เลยนะ มันคือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อใกล้มั๊ยละ ผมไม่รู้แล้วว่าจะตีความเป็นอะไรได้อีก

เว้นแต่ว่าเขาหายไป เขาคือซินเดอเรลล่าตอนที่ยังคีน แบบนี้มันเหมือนกับเขาไม่เคยมีตัวตนอยู่เลยด้วยซ้ำ แล้วตอนนี้ผมก็จะไม่มีวันได้รู้ชื่อเขา หรือชื่อของผมนะ ฟังดูเป็นยังไงตอนที่เขาพูดมันออกมา ผมจะไม่มีวันได้แสดงให้เขาเห็นว่าจักรวาลไม่ใช่ไ้อระยำ

หายไปแล้ว ไปแล้วไปลับ ความผิดหวังโถมเข้าใส่ผมจังๆ จนเกือบล้มทั้งยืน

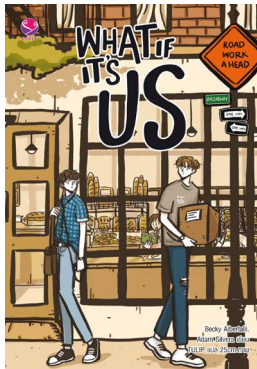
จนสายตามผมไปหยุดอยู่ที่ถังขยะ

โอเค ผมไม่คู้ยถังขยะหรอก ไม่ทำอยู่แล้วละ ผมอาจจะเป็นคนเลอะเทอะ แต่ก็ไม่ได้สกปรกขนาดนั้น

หนุ่มถือกล่องอาจจะพูดถูกก็ได้ บางทีจักรวาลอาจจะอยากให้อใช้แผนบีจริงๆ

คำถามก็คือถ้าชายะขึ้นหนึ่งไม่ได้ตกลงไปในถังขยะ คุณจะบอกว่ามันเป็นขยะได้รีเปล่า ลองคิดดูสิ นี่คือสมมติฐานล้นๆ เลยนะ ถ้ามีกระดาษที่อยู่ที่ถูกขยำเป็นก้อนหล่นอยู่บนพื้น มันจะใช่ขยะรีเปล่า หรือว่ามันคือรองเท้าแก้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624874.html>